

čovjek, kojega su već mamuze odavale da pripada stratijotskoj četi. Nosio je odulju modru halju, što mu je sizala do koljena, modre uske hlače, a čizme do ispod koljena. Ječerma mu bila također modre boje, a zapeti je nije mogao, pa mu se je uvijek isticala bijela košulja na prsima. Na glavi je imao obični kalpak, a o bedru mu je visjela sablja. Bio je opasan širokim vunenim crvenim pasom.

Taj je stratijot bio rođeni splićanin, a zvao se Dujam Tvrde. Nije mu bilo više od trideset godina. Njegovu su porodicu dobro poznavali u cijelom gradu, jer je u kaptolu prvostolne crkve sjedio Dujmov stric, kanonik Andrija Tvrde, muž učen i velika ugleda. Kod njega je Dujam, još kao dječak, naučio pismo, ne samo latinsko, već i glagolsko, ili, kako se je u ono doba razložitije nazivalo: hrvatsko. Stric se je dapače nadao, da će jednom vidjeti svoga sinovca u službi oltara; ali je Dujam volio da paše sablju kao i otac, pa je stupio u stratijotsku četu rođenoga mu grada. Dujma su poznavali u gradu ne samo kao pismena čovjeka, nego i kao junačinu koji nikad ne uzmiče. Bio je vršnjak naših kormilara, rođenih Omišana, i već dugo njihov dobar znanac.

Kako se taj dan nije u Splitu o ičemu govorilo do li o okršaju »Glorie« sa berberskim gusarima, nije čudo, što su i gosti kod »Tete Mande« o tom raspravljali. Tako je cijeli Split zvao i krčmu i krčmaricu, staru udovicu, koja se je jedva prigibala, kad je trebalo da gostima natoči vina u zemljane vrčiče. Inače, nad vratima tete Mande bila je pričvršćena dugoljasta daščica, na kojoj je kiša pomalo isprala natpis »K bijeloj lastavici«.

Kad je teta Mande po drugi put natočila svojim gostima i pomnivo useknula uljenu svjetiljku, što je o komadu žice visjela na čavlu jedne grede, povukla se u svoj običajni tamni kutić, da maiko zadrijema, dokle je nova narudžba ili novi gost ne probudi. Naša tri znanca, makar su već ocijenila dobrotu kapljice, koja je možda bila bolja nego li je danas, ipak su potihom razgovarali, jer kojiput i zidovi čuju, a svakomu je mila na ramenu glava.

— I opet vam velju, — nastavi Dujam — galija je morala u potjeru za gusarima! Bilo je ludo, onako ih pustiti iz šake!

— Da je bilo na našu, — stisne Božo šaku — mi bismo ih bili do kraja smlatili! Je li tako, Marko?

— Bili bismo ih podavili kao miševe! Ne bi vragu jedan iznio živu glavu! — srdito potvrdi Marko.